

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/102/2021
Identifikačné číslo spisu:	8717206576
Dátum vydania rozhodnutia:	20.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8717206576.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne HOTEL CROCUS ŠTRBSKÉ PLESO, a.s., so sídlom Štrbské Pleso, Szentiványho 4078/11, IČO: 44 802 943, zastúpenej JUDr. Ing. Jozefom Lalinským, advokátom so sídlom v Žiline, Národná č. 17, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Špitálska č. 4, 6, 8, IČO: 00 681 156, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 8C/30/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. júna 2020 sp. zn. 7Co/4/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. júna 2019 č.k. 8C/30/2017-363 žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.2. V odôvodnení mimo iného uviedol: „26. Žalobca si uplatnil nároky na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy z dvoch dôvodov, a to z titulu nesprávneho úradného postupu a z titulu nezákonného rozhodnutia. Nárok žiadosťou u žalovaného žiadal predbežne prerokovať. Žalovaný s uplatneným nárokom nesúhlasil.

27. Pokiaľ súd posudzoval uplatnený nárok žalobcu z titulu nesprávneho úradného postupu, je potrebné uviesť, že tento tvrdený nesprávny úradný postup musí byť jednoznačne a jasne konkretizovaný pri predbežnom prerokovaní nároku žalobcom a následne opísaný v žalobe.

28. Žalobca jednoznačne nekonkretizoval, v čom videl nesprávny úradný postup, ktoré úkony inšpektorátu práce boli nesprávne, vykonané bez zákonných podmienok, aké úkony opomenul vykonať

alebo vykonať v stanovenej lehote, príp. nevykonanie niektorých úkonov.

29. Ani z uplatneného nároku na predbežné prerokovanie škody a ani zo žaloby tieto okolnosti nie sú konkretizované. Preto pre priznanie nároku na náhradu škody podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. súd nezistil prvý základný predpoklad pre priznanie uplatneného práva. Pritom žalobca má povinnosť tvrdiť určité skutočnosti a tieto aj dôkazmi preukázať. Žalobca však netvrdil žiadne okolnosti odôvodňujúce priznanie škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu. Preto mu súd uplatnený nárok z právneho dôvodu podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. nepriznal.

30. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody z titulu vydaného nezákonného rozhodnutia je možné konštatovať, že žalobca si nárok uplatnil návrhom na predbežné prerokovanie nároku tak, že za nezákonné rozhodnutie označil rozhodnutie Inšpektorátu práce Prešov č. k.: P: 186/2012-R zo dňa 13.6.2012 o uložení pokuty 3.000 eur, ktoré bolo postupom podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zrušené Krajským súdom v Košiciach s tým, že následne Inšpektorát práce Prešov skonštatoval, že neboli dostatočne preukázané nedostatky na uloženie pokuty žalobcovi. Takto bol nárok uplatnený z titulu nezákonného rozhodnutia aj na súde žalobou, kde žalobca tvrdil vznik škody a nemajetkovej ujmy.

31. Súd bol viazaný preto skutkovým tvrdením v žalobe žalobcu s tým, že v dôsledku takéhoto rozhodnutia o uložení pokuty žalobcovi vo výške 3.000 eur mu vznikla škoda vo výške 8.108,97 eur a nemajetková ujma 3.000 eur.

32. Rozhodnutie o uložení pokuty bol správny akt vydaný v administratívnom konaní. Týmto rozhodnutím nevznikli, nezrušili sa a ani neboli deklarované žiadne práva a právom chránené záujmy ani povinnosti žalobcu, teda ani povinnosť vyplatiť náhradu mzdy spolu vo výške 8.108,97 eur.

33. K úhrade nevyplatennej mzdy došlo žalobcom priamo v prospech zamestnancov po zistení nedostatkov podľa Protokolu Inšpektorátu práce Prešov zo dňa 27.10.2011, nie na základe zrušeného rozhodnutia o uložení pokuty žalobcovi.

34. Za prípadne vzniknutú škodu (nie podľa zákona č. 514/2003 Z. z.) zodpovedá iný subjekt, nie žalovaný. Žalobcovi v dôsledku zrušenia rozhodnutia a v tomto rozsudku aj zastavenia konania preukázateľne škoda vo výške 8.108,97 eur nevznikla.

35. Navyiac, žalobca vyplácal zamestnancom náhradu mzdy v mesiacoch 7 až 12/2011 v zmysle Protokolu zo dňa 27.10.2011. Sporné rozhodnutie o uložení pokuty 3.000 eur pod P: 186/2012-R je vydané až 13.6.2012 a neukladá okrem pokuty žalobcovi žiadnu povinnosť na úhradu mzdy zamestnancom.

36. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme 3.000 eur v dôsledku zrušenia rozhodnutia o uložení pokuty 3.000 eur súd zistil, že žalobca svoj nárok nepreukázal. Tým, že bolo zrušené rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi, nebola zistená a ani žalobcom preukázaná žiadna ujma, ktorú bolo potrebné satisfakčne nahradiť konštatovaním porušenia práva, nieto ešte vyčíslit nemajetkovú ujmu v peniazoch, čo nakoniec ani žalobca netvrdil, neoznačil na uvedené žiadne dôkazy a v priebehu konania dokonca aj svedkyňa, ktorá bola vypočutá, existenciu tohto nároku nepotvrdila.

37. Preto aj nárok z titulu vydaného nezákonného rozhodnutia z titulu škody a nemajetkovej ujmy súd zamietol.

38. Bolo nad rámec hospodárnosti konania sa ďalej zaoberať nielen samotnou výškou škody a nemajetkovej ujmy, príčinnou súvislosťou a ďalšie okolnosti v prejednávanej veci, pokiaľ neboli splnené prvotné predpoklady uplatneného nároku uvedené v odôvodnení tohto rozhodnutia.

39. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalovaný bol v konaní úspešnou stranou sporu, preukázateľne mu žiadne trovy v konaní nevznikli, preto podľa čl. 17

Civilného sporového poriadku mu súd náhradu trov konania nepriznal.“

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne a žalovanej rozsudkom z 29. júna 2020 sp. zn. 7Co/4/2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) s výnimkou výroku o trovách konania, ktorý zmenil tak, že žalovanej priznal náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu, žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd vo veci samej skonštatoval správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie v zmysle § 387 CSP. Uplatnené odvolacie dôvody žalobkyne nepovažoval za opodstatnené. Za dôvodné považoval naproti tomu odvolanie žalovanej o trovách prvoinštančného konania, preto zmenil jeho výrok tak, že ich náhradu priznal žalovanej v plnom rozsahu. Vo svojom rozhodnutí odvolací súd vo veci samej uviedol: „24. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Vychádzajúc z tohto ustanovenia právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.“

25. Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, zodpovednosť štátu vyplýva z ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa tohto ustanovenia štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

26. S prihliadnutím na vyššie uvedené, jedným zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú či už nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, je vznik škody.

27. V prejednávanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody vo výške 8.108,97 eur odvádza od čiastok, ktoré v dôsledku nesprávneho úradného postupu vyplatil Y. L. vo výške 995,35 eur, A. Z. vo výške 1.880,01 eur, I. A. Q. vo výške 2.373,88 eur, O. K. vo výške 2.022,60 eur a A. M. vo výške 837,13 eur. Takto vyplatené sumy samotný žalobca považuje za náhradu mzdy vyplatenú bez právneho dôvodu, resp. z právneho dôvodu, ktorý odpadol, čo je zrejmé z podaní žalobcu zo dňa 02.02.2015, ktorými vyzýval Y. L., A. Z., I. A. Q., O. K. a A. M. na vydanie bezdôvodného obohatenia (č.l. 179, 183, 185, 187 a 190 spisu).

28. Z dlhodobej a relatívne ustálenej judikatúry všeobecných súdov vyplýva, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom môže byť v civilnom sporovom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Pokiaľ má strana sporu pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda jej ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Aktívnu legitímáciu na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa tohto právneho predpisu má ten, komu vzniklo právo na náhradu škody, teda ten, u koho sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu vrátane základného predpokladu tejto zodpovednosti a to vzniku samotnej škody. Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Kým žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia, ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a to existencia

samotnej škody.

29. Vyššie uvedený záver pritom vyplýva z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vydaného vo veci II. ÚS 165/2012 dňa 13.02.2013 ako aj zo skoršieho rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.11.2009 vydaného vo veci III. ÚS 361/2009.

30. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme uplatnenej žalobcom vo výške 3.000 eur je potrebné zdôrazniť, že takáto nemajetková ujma v peniazoch sa v súlade s ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

31. Žalobca svoj nárok na úhradu nemajetkovej ujmy ničím právne významným nepreukázal. Vo vzťahu k poškodeniu dobrého mena žalobcu sa v konaní vyjadrovala svedkyňa O. A. na pojednávaní konanom dňa 28.05.2018, ktorá výslovne uviedla, že nemá vedomosť o tom, aby došlo k nejakému poškodeniu dobrého mena žalobcu. V tomto smere si žalobca nesplnil, resp. nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom malo byť unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočívalo na jeho strane vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

32. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 C.s.p. rozsudok, s výnimkou výroku o trovách konania, ako vecne správny potvrdil.

33. Zároveň v súlade s ust. § 388 C.s.p. zmenil rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalovanému priznal náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Nariadených pojednávaní sa zúčastňovali i poverení zamestnanci žalovaného a teda žalovanému vznikli trovy pozostávajúce minimálne v rozsahu cestovných nákladov týchto zamestnancov poverených na zastupovanie žalovaného v konaní pred prvoinštančným súdom. Žalovanému ako úspešnej strane sporu tak vzniklo v súlade s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 2 C.s.p.

34. Zároveň v odvolacom konaní úspešnému žalovanému bol priznaný i nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v súlade s ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p., pričom o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.“

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, jeho prípustnosť odôvodnila: a/ v zmysle § 420 písm. f/ CSP argumentujúc porušením práva na spravodlivý proces - nedostatočným zistením skutkového stavu, nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym hodnotením dôkazov (ohľadom neprideľovania práce a neposkytovania náhrady mzdy) a nedostatočným odôvodnením rozsudku súdu prvej i druhej inštancie (ohľadom odvolacích námietok k nesprávnemu úradnému postupu a neprihliadnutím na uplynutie trojročnej premĺčacej lehoty),

b/ v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP namietajúc nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

3.1. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 CSP poukázala na to, že ak by inšpektorát práce žalobkyni rozhodnutím o pokute neuložil povinnosť vyplatiť náhradu mzdy na základe nesprávne zisteného skutkového stavu (čo považuje za nesprávny úradný postup), nedošlo by k vzniku škody vo výške 8 108,97 € (vyplatením takejto náhrady mzdy žalobkyňou) v dôsledku nesprávneho úradného postupu (4Cdo 24/2004, § 3 ods. 5 a § 32 ods. 1 Správneho poriadku). V dôsledku zastavenia administratívneho konania vedného inšpektorátom práce dovolateľka analogicky odkázala na rozhodnutie 1 Cdo 53/93 (Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia). Podľa dovolateľky odvolací súd nerešpektoval uvedené rozhodnutia dovolacieho súdu. Súdu vyčítala, že nevzal v úvahu, že neprávom vyplatené sumy môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať v lehote troch rokov od ich výplaty (§ 222 ods. 6 Zákonníka práce). Za nesprávny označila právny názor odvolacieho súdu o možnosti žalobkyne uspokojiť sa voči zamestnancom.

3.2. Dovolateľka skonštatovala, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je neurčité, nepresvedčivé, absentuje vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a nezaoberá sa odvolacími námietkami.

4. Z týchto dôvodov dovolateľka navrhla rozsudok odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaná považovala dovolanie za neopodstatnené, navrhla preto aby ho dovolací zamietol, alternatívne, aby ho odmietol ako neprípustné.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov.

9. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

10. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namieste je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

11. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

12. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Uvedené má význam vo vzťahu k tomu ako má dovolateľ formulovať a vymedziť dovolací dôvod založený na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 CSP).

13. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetizáciu dovolania), pri plnom

rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

14. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovávanie dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

15. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom uplatnený dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod.

16. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16.1. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

16.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady znátočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľkou namietanej procesnej vade.

16.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

16.4 Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae

(odmietnutie spravodlivosti).

16.5. Dovolateľka, vychádzajúc z obsahu dovolania, prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP a k tomu dovolaciemu dôvodu uvádza: nedostatočne zistenie skutkového stavu, nevykonanie navrhnutých dôkazov, nesprávne hodnotenie dôkazov a nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v dôsledku nevysporiadania sa s odvolacími námietkami.

16.5.1. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonaní všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávnom vyhodnotení niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Dovolací prieskum namietaných skutkových zistení (ohľadom neprideľovania práce a neposkytovania náhrady mzdy) nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). Z tohto hľadiska dovolateľka dovolanie neformulovala a z konania prima facie nevyplývajú závažné deficity v dokazovaní (vo vykonaní a vyhodnotení dokazovania) - opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že sám dokazovanie nevykonáva a preto je viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil odvolací súd (§ 422 CSP).

16.5.2. So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd zdôrazňuje, že súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (3 Cdo 12/2015, 6 Cdo 69/2020, 9 Cdo 209/2020, 8 Cdo 290/2019, 7 Cdo 170/2020). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie strane konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné, lebo relevantné skutočnosti už boli preukázané inými dôkazmi), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia v zmysle § 420 písm. f/ CSP (3 Cdo 26/2017). Dovolateľka však v dovolaní neuviedla, kedy a ktoré dôkazy navrhla vykonať, aké okolnosti nimi mienila preukázať, ktoré z navrhnutých dôkazov a ktorý zo súdov ich nevykonali.

16.5.3. Pokiaľ dovolateľka odvolaciemu súdu vytýkala nesprávne právne posúdenie veci (napr. v otázke existencie nesprávneho úradného postupu, vzniku škody a nemajetkovej ujmy) dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu ale nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018). V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2019 sp.zn. I ÚS 61/2019 aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje CSP, je opodstatnený názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než konajúci odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie

správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP (9Cdo/248/2021, 9Cdo 73/2020, 9Cdo 121/2020).

16.5.4. Dovolateľka pri nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia všeobecne namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej odvolacími námietkami - ohľadne nesprávneho úradného postupu a v tejto súvislosti neprihliadol na uplynutie trojročnej premlčacej lehoty. Rozhodnutie odvolacieho súdu generálnym konštatovaním označila za neurčité a nepresvedčivé pre absenciu vyhodnotenia viacerých rozhodujúcich okolností. Dovolací súd pripomína, že dovolací dôvod nemožno vymedziť odkazom na skoršie podania pred prvostupňovým, či odvolacím súdom (§ 433 CSP).

16.5.5. Dovolateľka v podstate v odvolaní namietala, že nesprávny úradný postup zakladá nesprávne zistený skutkový stav inšpektorátom práce (o neprideľovaní práce a neposkytovaní náhrady mzdy), ktorý bol podkladom pre rozhodnutie o uložení pokuty žalobkyni zakladajúcim uplatnený nárok. Dôkazom malo byť i rozhodnutie o zrušení rozhodnutia o pokute a zastavení administratívneho konania voči žalobkyni pre nepreukázanie vytýkaných nedostatkov. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa pri predbežnom prejednaní nároku, v žalobe ani v konaní nekonkretizovala nesprávny úradný postup ani škodu, či nemajetkovú ujmu z tohto dôvodu. Pričom súd prvej inštancie uznal, že nárok bol žalobkyňou uplatnený titulom nezákonného rozhodnutia. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodnou skutočnosťou v spore mohli byť otázky spájané s nezákonným rozhodnutím. Preto otázky súvisiace s nesprávnym úradným postupom nepredstavovali rozhodné definičné otázky, na ktoré by mal odvolací súd reagovať v odôvodnení svojho rozhodnutia. Ustálená prax dovolacieho súdu vychádza z toho, že ak sa nesprávny úradný postup prejaví vo vydanom rozhodnutí, potom tu dochádza ku konzumpcií nároku z nesprávneho úradného postupu na nárok z nezákonného rozhodnutia. Inak povedané v prípade, že sa nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci odzrkadlí v jeho rozhodnutí, tak v takom prípade sa možno domáhať nároku na náhradu škody spôsobenej takouto činnosťou orgánu verejnej moci len z titulu jeho nezákonného rozhodnutia, ktorým bol celý tento jeho nesprávny úradný postup zisťovania predpokladov na jeho vydanie zavŕšený, a nie z titulu nesprávneho úradného postupu (5 Cdo 126/2009, 3 Cdo 220/2010, 6 MCdo 11/2010). Podľa ústavného súdu je tento záver najvyššieho súdu ústavne udržateľný a neodporuje zmyslu a účelu aplikovanej právnej úpravy zákona o zodpovednosti za škodu a ani účelu konania o náhrade škody spôsobenej nositeľom verejnej moci [Na nezákonnosti nemožno stavať zákonnosť, in concreto na nesprávnom a nezákonnom úradnom postupe nie je možné postaviť zákonné rozhodnutie. Ak je nesprávny úradný postup zavŕšený rozhodnutím, tak toto rozhodnutie by v prvom rade nebolo možné považovať za zákonné, a teda by nebolo možné ponechať ho bez povšimnutia a domáhať sa nároku na náhradu škody len z titulu jemu predchádzajúceho nesprávneho postupu, pretože by tým bol nastolený neúnosný a nezákonný stav, keď by postupom orgánu verejnej moci poškodený subjekt síce akceptoval a riadil sa z nezákonného postupu vzídeným rozhodnutím, avšak súčasne by spochybňoval zákonnosť jemu predchádzajúceho postupu (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 327/2018 z 19. septembra 2018)]. Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd vo veci samej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Odvolací súd jasným, rozhodným, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho úvahy a z nich vyvedené závery, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a len na zdôraznenie jeho správnosti nad rámec (navyše) uviedol aj ďalšie úvahy, ktoré samé osebe, ak by aj neobstáli, nie sú spôsobilé narušiť prijaté rozhodnutie. Odvolací súd teda procesne nekonal nesprávne, spôsobom zmätočným, ktorým by žalobkyni znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv

dovolateľky. V posudzovanom prípade dovolací súd nezdieľa názor, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Správnosťou právneho posúdenia veci sa dovolací súd nemal možnosť zaoberať pri uplatnenom dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Napokon nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dôvod na konštatovanie nedostatočného odôvodnenia ako prvku nesprávneho procesného postupu, ktorým by sporovej strane bolo znemožnené uskutočňovať jej procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP (napr. III. ÚS 612/2022).

17. Žalobkyňa v dovolaní uvádza, že ho uplatňuje v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP a vysvetľuje, z akých hľadísk považuje za nesprávne súdmi vyslovené právne závery. Jej interpretácia prípadu vedie k záveru, ktorý vyznieva v opodstatnenosti žalobou uplatnených práv.

18. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

19. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (*questio iuris*). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (*questio facti*), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

20. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, v ktorých citované ustanovenie dovolanie prípustá.

21. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Dovolací súd vo svojej súdno-aplikačnej (judikátornej) činnosti k tomu už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/123/2017, 7Cdo/140/2017, 9 Cdo/315/2020, 9 Cdo/2/2021) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolateľ by mal: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená jasným, zrozumiteľným a nepochybným spôsobom. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí.

22. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382). Úlohou dovolacieho súdu je dôsledné skúmanie obsahu odôvodnenia podaného dovolania vo väzbe na rationes decidendi napadnutého odvolacieho rozhodnutia (I. ÚS 336/2019) s následným záverom, či možno z dovolania vyabstrahovať právnu otázku podľa § 421 CSP, (a) či od tejto otázky záviselo napadnuté rozhodnutie a (b) či ide o otázku, ktorá napĺňa niektoré z písmen a) až c) v § 421 ods. 1 CSP (I. ÚS 336/2019). Ide o to pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale na druhej strane nemožno dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou dovolacieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (napr. III. ÚS 446/2022).

23. V preskúmvanej veci dovolateľka v dovolaní síce uviedla, že uplatňuje dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 CSP, ktorý postavila na konštatovaní o tom, že odvolací súd i súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdili, keď za nesprávne boli označené ich závery o neexistencii nesprávneho úradného postupu, o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi takýmto postupom a škodou, o neexistencii (nepreukázaní) škody a nemajetkovej ujmy. K týmto otázkam však neformulovala žiadne právne otázky a preto ich ani nálezite nemohla vymedziť (teda v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP neuviedla ako takú právnu otázku riešiť odvolací súd; nedoložila ani nevysvetlila označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia dovolacieho súdu v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; neuviedla, ako by mala byť táto otázka správne riešená). Formuláciu vlastných právnych názorov na vec založila na skutkovom zistení odlišnom od toho, ako ho ustálili konajúce súdy, čo nezodpovedá požiadavke takej právnej otázky, na vyriešení ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu.

24. V prípade dovolacích dôvodov uplatnených v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP dovolací súd v dovolaní nedokázal identifikovať ich zdôvodnenie (vymedzenie). Pri posudzovaní podania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému podaniu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu podania, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v podaní použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu podania. Posudzovanie podania taktiež neumožňuje súdu obsah úkonu výkladom dopĺňať či domýšľať alebo z neho vyvodiť závery, ktoré z obsahu úkonu nevyplývajú (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 440 - 446). Ústavný súd Slovenskej republiky tiež opakovane konštatoval neprípustný taký postup dovolacieho súdu, ktorým dovolací súd preskúmaval iný dovolací dôvod, než ktorý dovolateľ uplatnil (por. sp.zn. I. ÚS 75/2021, II. ÚS 605/2021).

25. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

26. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal nárok na ich náhradu, keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila žalobkyňa (§ 256 ods. 1 CSP).

27. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.